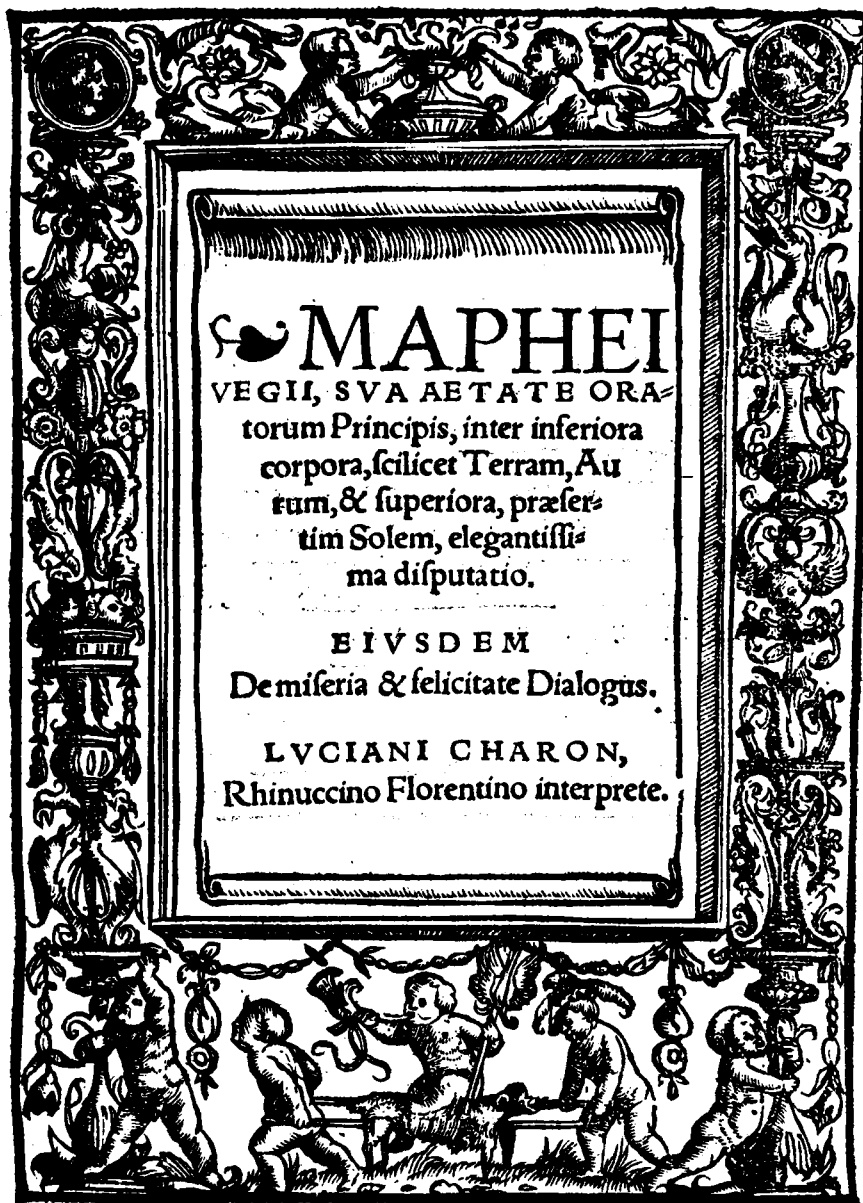

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

AD LECTOREM.

SI hunc Maphei Vegij Laudensis, oratoris clarissimi libellum obuijs (quod dicitur) manibus, candide lector, exceperis, identidemq; pensculatius lectitare non fueris dignatus, haud modicū sanè profectus & utilitatis te inde cōsecuturum putamus. Quippe qui in hoc scribendi genere illum Samosatensem rhetorem non à longe secutus, tam copiosus, tam uariius, tamq; ornatus reperitur, ut non iniuria de hoc autore (modo plura id genus opuscula maluisset conscribere) dici posse uideatur, Mapheum uel solū & unicū, si omnes libri latini (quod abominor) periissent, satis superq; esse sua copia, uarietate, & elegātia (sicuti tota constanter Græcia de suo Luciano prædicat) ad linguam latinam excitandum instaurandum, atq; cōsummandum. Licet enim ex hac duntaxat declamātiuncula specimē huius uiri, quātus fuerit in arte dicendi, sumere, ipsumq; totum ex hac minima parte, tanquā leonem ex unguibus, & elephantem ex dentibus æstimare.

Vale.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

IN LVCIANI DIA

LOGVM, QVI INSCRIBITVR CHA-

RON, AD REVERENDVM PA

TREM, ET DOMINVM, IO-

ANNEM, CARDINALEM

MORINENSEM, RHI-

NVCCINI FLO

RENTINI

PRAEFA

TIO.

ERAPHIVS

Virbinas, uir, utriusq; iuris interpres no-
stri temporis primarius, reuerēdissime pa-
ter, gentiliū libros de optimarū artū stu-
dijs, cum datur ocium, frequētius legere
solet. Is nup cū Luciani philosophi apud
Græcos suo tēpore clarissimi, quēdā legeret dialogū, qui
inscribit Charon, latinū, nescio quo interprete, iam diu fa-
ctum, me pro mutua inter nos consuetudine rogauit, ut il-
lum sui gratia emendarē, corrigeremq; quoniā extarent q̃
plurima in eo mēdosa, quæ ad sentētijs explicandas, ut plu-
rimū esset opus Sibylla interprete. Ego uero illi uiro in pri-
mis doctissimo, mihiq; amantissimo, morem gerere cupiēs,
dialogū illum cepi, prius græcum, deinde pariter & latinū.
quem ut uidi, minime sum miratus, si parum aut nihil lati-
ne intelligi poterat. quoniā non cōuersus, sed maiori ex par-
te confusus & puerlus erat. Græce enim cum distincte atq;
dilucide loquatur, apud nos distorte & conturbate per oīa
ferē procedit. Itaq; ijs immēsis caloribus denuo ē Græcia in
Latū traduxi uerbis Latinis instructū, ut cū iucunditate le-
gi, & sine difficultate possit intelligi. Cum uero huncipsum
I cōscri

cōscriberem, nō de nihilo tua dominatio mihi occurrit, quā non me fugit literatissimorū uirorum esse amantissimā, & q̄ ad bonos mores & ad humanæ uitæ instituta spectant, eos sermones cum summa auiditate & legere & audire solere. Hunc igitur dialogū, quem tuo dedicaui obsequio, uti qua me soles, ea cum benignitate suscipias rogo, quem quidem cum legeris, nimirū & proculdubio letaberis. Sed opus est attentione, quoniā Mercurius iam loquitur cū Charonte.

DIALOGI ARGUMENTVM.

DAEMON ille nomine Charon, qui (ut poēta aiūt) per Acheronta flumē animas mortuorū transfert ad inferos, cupiēs res hominū atq; actus cognoscere, exorata à Plutone unius diei uenia, uiuentiū regionē ascendit, atq; in primis cum uidisset quendā ab amico uocatū ad coenā, seip̄ iturum illi pollicitū, repentino imbricis ictu humi mortuū cecidisse, uehementer adrisit. Ei ridēti Mercurius Iouis iussu, ex negotio missus obuiat, suiq; risus causam rogat, sic inq; ens, Quid rides o Charon?

LVCIANI CHA

RON, ALAMANO RHINVCINO FLO
RENTINO INTERPRETE.

Interloquutores, Mercurius & Charon. MERCVR.

Vid rides o Charon? & qd apud superos relicta cymba uenisti, qui non sis solitus intueri lucē? CHA. Ego quidē o Mercuri, iam diu optaui res hominū actusq; cognoscere, & uidere, qui quum ē uita decedūt, tanto cū dolore mœrēt. nā sine lachrymis atq; mœrore apud nos nauigat nemo. Itaq; à Plutone exorata uenia unius dūtaxat diei, ceu Thesalus ille adolescēs, omisso paululū officio nauigādi, hāc lucē ascēdi. Quia in re hunc tuū occursum duco mihi cōmodissimū, nā cū res humanas probē teneas, eas mihi ut ostendas uelim. MER.

Non

Nō est mihi in p̄sentia ociū, iussu em̄ Iouis ad obeunda ne-
 gocia pergo, qui cū sit acutus ad irā, uereor ne si tardus fue-
 ro, me addicet familiæ uestræ, à cœlorū culmine deiciēs. Et
 ego instar Vulcani, pede altero claudicans, uobis exhibeā ri-
 sum, pocula inferis ppinabo. CHA. Nō potes o Mercuri;
 hac tantula in re, tuū mihi denegare obsequiū, cū hospes ac
 cōnauta sis mihi apud inferos. Atq̃ meminisse debes, q̃ nec
 sentinam exhaustire, nec Rhenū trahere te iubeo, q̃q̃ sis hu-
 meros latus, & ualeas lacertis, Sed transra sup̄ledēs, & q̃n-
 q̃ recubans distentus, cum mortuorū quouis tota nauigati-
 one cōfabularis, & ego senex & solus, ut plurimum, ducō
 biremē. Itaq̃ amice te rogo, ut non desis huic improbo de-
 syderio meo, q̃ si me deseris, a cæcis differam nihil. Nā ceu
 illi errant, ac labuntur in tenebris, sic ego lippis oculis lumē
 aspicio, uerum si mihi morem gerēs, nec diem, nec operā te
 pdidisse cognosces. MER. Res ista sine plagis ac pugnis, &
 sine malo meo magno, q̃ fieri possit, non uideo. Tu pūcto
 temporis ea putas posse uideri, quæ intueri, longiori opus
 est die, nec id p̄conis uoce facere mihi licet, nisi iussu Iouis.
 Tu præterea si hic inter mortales morā traheres, non trans-
 uectabis in tempore mortuos, Plutonis regno dederis pau-
 perīē. Aeacus quoq̃ ægre feret, si intelliget sibi fraudari por-
 toriū, in his tamē difficultatibus maiori meo cum periculo
 geram tibi morem. Verum quid sit opus factō, iam iam ani-
 mum uertamus. CHA. Hæc tu opte p̄spice ingenio o Mer-
 curi, nam quæ sunt supra terrā, cum sim peregrinus, eorum
 nihil noui. MER. Excelsiori quodā loco nobis est opus o
 Charon, unde omnia prospici possint, q̃ si quires ascendere
 cœlum, nullus nobis esset labor, nam ex eo loco quasi è qua-
 dam specula, cuncta intueri liceret. Verū tibi, qui inter ma-
 nes p̄petuo uersaris, cum Iouis regiam ingredi fas non sit,
 res ipsa admonet, ut aliquē eminentiorē locum consyderē-
 mus. CHA. Quæ solitus sum dicere uobis o Mercuri, quū
 nauigamus, ea te meminisse decet. Nam quādo uis uento-

rum uela uehemēter impetit, intumescitq; fluctibus unda,
uosq; nauigatiōis imperiti, iubetis nunc uela laxari, nūc cō-
trahi, aut ea permittere uentis, ego in puppi sedens, ac cla-
uum tenens, non nescius eorum, quæ factio opus sunt, uo-
bis silentium indico. Eodē modo tu o Mercuri, ceu guber-
nator in huiusmodi re, ea facias quæ potiora putes. Ego ue-
ro, ut lex extat apud Lapithas, tacitus sedens, quæ iusseris,
parebo. MER. Dicis q̄belle. iam tibi indico silētium, inueni-
am certe speculam huic rei idoneam. num Caucasus mōs,
uel illo celsior Parnasus, aut utroq; eminētior Olympus erit
cōmodior? Non de nihilo cū aspicio, memini Olympum,
sed opera tua mihi est opus. CHA. lube, nam quoad ualeo
tibi operam præstabo. MER. Extat apud Homerū poētā in-
ter Græcos clarissimū, q̄ duo Eoli filij cū adhuc essent pue-
ri, Ossam à radicibus euellētes, Olympo suo imposuerunt,
deinde Pelion sup̄ Ossam, rati p hunc modum posse ascen-
dere cœlum. Sed quia Iouis hostes, dederunt merito pœ-
nas. Nos uero cum nihil aduersus deos agamus, quid ob-
stat, ne montes mōtibus sup̄imponamus, ut de sublimiori
quodā loco cūcta intueri possimus? CHA. Poterimus ne o
Mercuri, nos duo Peliō eleuare & Ossam? MER. Quid ni
o Charon? an cēses nos, q̄ inter deos numeramur, illis ado-
lescētibus esse imbecilliores? CHA. At non uidet̄ credibile
q̄ res tanta per nos duos possit effici. MER. Tardus es in-
genio o Charon, & poētarū minime peritus. Nam Home-
rus (ut supra dixi) poēta in primis clarus, duobus uersibus
ascensum nobis fecit in cœlum, adeo facile montes monti-
bus sup̄imponit, q̄ si hoc miraris, quid diceres, si Athlanta
cognosceres, quem humeris cœlum sustulisse cuncti ferē
decantant poētæ. Is ut aliquādo ab eo quiesceret labore, asse-
runt Herculem, Iouis & Alcmenæ filiū, illi tantæ moli sup̄-
posuisse caput. CHA. Ita etiam audiui, sed ne uera sint, tu
Mercuri, ac poētæ norint, nos nostrū negocium prosequa-
mur. MER. Verissima sunt o Charon, nec sapiētissimos ho-
mines

mines ista finxisse putes. Verū ut ais, Ossam prius submo-
ueamus, ueluti Homerus ipse architectus optimus, nos suo
carmine monet. Age sursum iam lacertis robustioribus.
Oh cernis q̄ facile hanc cōfecimus fabricā? Ascendā igitur,
ut uideam an hoc sit satis, uel alium oporteat montem sup-
poni, humilis nimium rei nostrę hæc eminētia est, nā ab ascē-
su solis uix Ionía Lydiāq̄ uidētur, ab occasu solum Italia ac
Sicilia, ab aquilone Hister, ab austro Creta. nec ista liquido
apparent, quare Oeta nobis est etiā mouendus, & sup̄ oēs
Parnasum ipsum poni oportet. CHA. Ita faciamus, sed ut
de ne supra modū opus extollentes, simul cū illo humi ruā-
mus, & acerbū in huiusmodi fabrica p̄fractis ceruicibus, pe-
riculū faciamus. MER. Bono sis animo, in tuto cuncta cōsi-
stent. Transferamus Oetam, nūc sup̄imponamus Olympū.
En rursus ascēdo, sciturus qualiter res se habet, cuncta em̄
undiq̄ apparēt, ascende iam Charon. CHA. Da dextram, o
tantā molem me subes ascendere? MER. An ignoras q̄ ni-
hil magnū sine periculo quis consequi potest? Tene dexte-
ram, caue ponas in lubrico pedem. O factum, bene, iam ascē-
disti, aduerte. Hic Parnasus biceps est, comprēdamus utrin-
q̄ uerticem eius, ut queamus cūcta p̄spicere, prospice iam.
Orbem terre uides? CHA. Video terram satis latam, quam
ingens quoddā circūlabitur stagnū, cerno montes & flumī-
na, Cocyto & Phlegetonte maiora, hoīesq̄ pusillos, & eorū
domos quasi quosdā nidulos. MER. Vrbes quidē illæ sunt,
quas tu indulos appellas. CHA. Video o Mercuri, frustra
nostros fuisse conatus, & Parnasum cū Castalio & Oetā pa-
rum prodesse. Nam non ueni ut mōtes & flumina p̄spice-
rem, sed intueri cupio hominū actus, & quibus rebus inni-
tantur, p̄cipere. quod tibi scire licuit, cum mihi ridenti obui
astī, & mei risus interrogasti causam, quā tibi ex nimio risu
aperire nequiui. MER. Quānā fuit illa? Cedo. CHA. Ego
dicam tibi. Cum quidam ab amico uocaretur ad coenā, seq̄-
uturum illi p̄misisset, repente ictu imbricis, qui nescio quo

mouente, ex tecto decidit, exanimis humū capite pulſauit.
 hoc cum aſpexi, riſi uehementer. quia quod pmiſerat, non
 pſtitit. Verum aliam aggrediamur uiam, ut quæ cupio, ea p
 cipere & intueri ualeā. MER. Mane ſis, nam te ab huiusmo-
 di cura leuabo, & quæ cupis, ea ut luce clariuſ intuearis, ui
 carminum efficiam, quibus iterū & ſæpiuſ præfatis, eripiā
 nubē, quæ tibi oculos caligat. CHA. Præfare carmē. MER.
 ſam deterſi caliginē ab oculis (ut ait poëta) qui cū cæcus ef-
 ſet, probe nouit deos & homines. CHA. Homerū dicis, iſ
 nimirum cæcus fuit. q̄ contraxiſti frontem? Noui equidem
 illū ipſum, quē dicis Homerū. MER. Tu remo & mari ſemp
 incumbens nouiſti Homerū? CHA. Noli artem nauigandi
 mihi exprobrare, quod te haud quāq̄ decet. Sed q̄ illū pbe
 noui, hinc ſcire uel maxime poteſt, nam per Acheronta cū
 illū nauī tranſueherē, orta tempeſtate, eos uerſus canere
 cœpit, quibus infauſtū nauigandi iter deſcribit. Neptunus
 nubes collegerat, atq̄ tridēte Immiſſo, miſcet uaſto cū mur
 mure pontum. Et pelagus totum cōmouit ſedibus imis. Et
 cum unda uehementiori turbine concita, puppim repente
 irrueret, illamq̄ penē euertiſſet, hæc & alia euomit carmina.
 Sed dicas mihi uelim, quis ille qui tanta carne ſuffultus, for
 ma & corporis magnitudine decorus, ſupeminet uertice cē
 teros mortales? MER. Ille eſt Milo Crotonias, cuius de lau
 dibus uniuerſa reboat Græcia, q̄ olympiē p ſtadiū humeris
 ſuis uiuū ſuſtinuerit bouē. CHA. Quāto maiori pconio dī
 gnus eſt Charon q̄ Milo, q̄ paulopoſt Charōtis cymba im
 poſitus, cum ſe pſtratum, abiectumq̄ uidebit, plorabit, me
 mor palmarum & laudū ſuarum, nunc quia taurū hume
 ris in ſtadio ſuſtinet, non cenſet ad nos aliquādo ſe eſſe uen
 turum. MER. In tanto corporis robore non cadit cōgitatione
 mortis. RHA. Omittamus in pſentia riſum, quem dum na
 uigabimus, Milo nobis abunde præſtabit, quum nedū tau
 rum, ſed culicem ſuſtinere nequibit. At quis ille alter forma
 & ſpecie honeſtus? num quidē Græcus, ceu ex ipſo habitu
 apparet? MER. Cyrus o Charon, filius Cambyſis, qui à Mo
 di

dis in Perlas transfulit imperiū, & deuictis Assyrijs, Babylo-
nem redegit in deditionē suam, & nunc Lidiam tendit, Croe-
so bellum illaturus, ut eius regno potiatur. CHA. Vbi nam
Croesus ille? MER. Illic fige intuitū, uides ne arcē triplici mu-
ro cinctam? CHA. Video. MER. Sardis illa est regni caput.
Item ille est Croesus, qui aureo recubans strato, uerba facit
cum Solone Atheniensī philosopho? CHA. Quidnam in-
ter se confabulant? MER. Audire nunc cupis. CHA. Quid
ni? MER. Audiamus igitur. CROESVS, Attice hospes, diui-
tias uidisti ac thesauros meos, & quantū argenti, aurīq; de-
secati, & q̄plures me sequantur opes, cedo, ex cunctis mor-
talibus nolis quempiā, quē in felicitate prae me haberi exi-
stimes? CHA. Quid respondebit Solon? MER. Nihil humi-
le, nihilq; abiectum, quod ipse audiendo pcipies. SOLON,
Quos in uita noui, eorum duco esse felicissimos, Cleobin
& Bitonē, sacerdotis agricolae filios, qui matrē curru impo-
sitam, cum iumēta tardarent, iugū collo subeundo Iunonis
phanū usq; pduxerūt. CROESVS, Hoc sibi habeāt pacto
priorēs istas felicitatis partes. At cui attribuis secūdas? SO-
LON, Thelo Atheniēsi, qui quoad uixit, recte & pbe uixit,
& ad postremū pro patria mortem subire nō formidauit.
CROE. Igit nō uideor tibi quoquo pacto dici beatus? SO-
LON. Haud quidem, nam nisi ad finem quis ueniat uitae, nō po-
test recte dici beatus meo iudicio, quippe in morte rectum
beatitudinis existit argumentū. CHA. Perpulchre Solō ac nō
stri memor, quā ante ipsam navigationē nō censet rectum
de hominis felicitate posse dari iudicium. Verū quos Croe-
sus delegat, qui sunt, quid hūc insuper secum ferunt? MER.
Aureos lateres Apollini Pythio Croesus oblatū mittit ora-
culi gratia, quo nimirū peribit, nā supra modū aurspices
sequitur & ariolos. CHA. Est ne illud aurū, quod suo splē-
dore mortales (ut audio) faciunt tantis? id nunc primum ui-
di. MER. Illud est o Charon, pro quo indefinenter certatur
inter homines. CHA. Equidem non uideo quid in se conti-
neat boni, nisi hoc solum, q̄ ferētib; graue sit onus, MER.
Bella

Bella, insidiæ, furta, cædes, periuria, peculatus, sacrilegia, nauigationes, seruitia, pro illo enixe fiunt. CHA. Illud habere uel non parum profecto refert. Nam cum descendunt ad nos, præter obolum, quem pro portorio à singulis colligo, priusquam nauim ingrediantur, afferunt nihil. MER. Pro illo sanè eo insaniūt, quod è terræ uisceribus ceu plumbum effodiunt. CHA. Extremam quandam de mortalibus mihi narras infaniā, qui pro re graui, pallidæq; tot labores ac pericula subeunt. MERCV. At Solon ille, nec aurum querit, & qui quærunt, eos aspernatur. CHA. Et ille solus certe sapit, quod paulo post ex ipso Croëso patebit, qui auro fidens, auri gratia peribit, nam simul cum regno in manum Cyri uiuus perueniet, qua uictoria Cyrus elatus, & primum & ipse humanæ fragilitatis dabit exemplum, quia per insidias ab hostibus capietur, eiusq; caput utre humano sanguine pleno, per opprobriū includetur. Sed quis nam est ille, chlamyde purpuratus, & caput diademate cinctus, cui coquus enterato pisce anulum reddidit? MER. Polícrates, Samiorum tyrannus, qui supra cunctos mortales se putat esse felicem. A qua deceptus opinione, mox & & primū se cognoscet, nam per Menandriū seruum hosti tradetur, cruciq; affigetur. & huiusmodi sanè ludos absq; intercapedine dat Clotho nostra mortalibus. CHA. O generosa Clotho ut truncas, trunca horū ceruices, & crucifige, ut discāt mortales, quo magis extolluntur, eo maiori casu se ruituros. O capita ridicula, & tunc uel maxime, cū eos nisi nudos cymbam ingredi non permisero, sed uestem, tiaram, stratum aureum humi dimittere iussero. MER. Qui mare nauigant, qui bella gerunt, qui iura dicunt, qui agros colūt, qui cum fœnore mutant, qui quoq; mendicant, eos nisi nudos non admittes? CHA. Nudos, immo rerum omnium nudissimos. Nunc sanè uideo uitam mortalium turbinibus uarijs, uarijsq; erroribus plenam esse, ac refertam, eorumq; urbes apium aluearibus similes, in quibus singuli suum habent aculeum, quo ceu

ceu uestpæ proximum queng stimulant, & quẽuis feriant
 humiliorẽ. Turba uero quẽ circa eos uolitat, qui sunt: MER.
 CV. Spes, metus, agritudo, lætitia, odiũ, auaricia, inuidia,
 ac reliqui animorum affectus, quibus non deest ignorãtia,
 pariter ac desidia. Spes tamen & metus priores sibi uendi-
 cant. Nam animi affectus nunc eleuando, nunc deprimen-
 do, non secus illudũt hominum genus, ac apud inferos cer-
 nitur Tantalus ab unda illudi. Quod si intuitum acrius si-
 ges, uidebis Parcas sua cuiq; stamina trahere, ac tenuissima,
 ceu aranearũ fila supra singulos de colo descẽdere. CHA. Vi-
 deo probe q̃ tenuia fila plura, longeq; perplexa, tum uni-
 tum aliq; descendere supra caput. MER. Fatorum lege est il-
 la filorum simplicitas, ut unius ortus sit alterius interitus, &
 hic illius, ille huius fiant hæredes, & cui angusta sit seges, is
 locupletis consequatur bona, & alius item alius ueluti fo-
 lia, quæ uento mouentur. Nam alia humi statim decidunt,
 alia fursum uentorum uis eleuantur, & ad terram item deci-
 dunt. Sic homines, qui in sublime tolluntur, cum filum pon-
 dus nequit perficere, ingenti sonitu humi decidunt. Sed
 qui ab humo parum erigitur, cum cadit, sine strepitu cadit,
 eiusq; casus uix ab ipsis auditur uicinis. Quippe omnes pẽ-
 dent tenuissimo filo. CHA. Ridicula prorsus, & infania
 plena. MER. Quàmuis merito sint ridicula, iureq; spernen-
 da, uerbis tamen exprimi non posset, quanto studio ista ex-
 quirunt. Quæ dum sequuntur, mors, ut uides, eos inter-
 cipit, cuius ministri, febris, pthisis, laterum dolor, gladij, aco-
 nita, iudices tyranni, & aliq; plures morbi, ac cædes continuo
 circumueniunt. Verum cum in hos incidunt casus, tunc fre-
 quens illud emittunt, Heu heu, oi me, hau helas. Quod si ab
 initio considerarent, quàm breui spacio ẽ uita decedunt, hu-
 iusmodi rebus humi relictis, uiuerent prudentius, ac mino-
 ri cum dolore mortẽ obirent. Sed quia putant ab ijs rebus
 non posse auelli, cũ mortis ministri eos uocant, ægerrime fe-
 riunt, non secus atq; is qui domum ædificare festinat, deinde

K morte

morte præuentus, illam non plene structam relinquit hæredi potiundam. Alius item gestiens quod sibi natus est filius amicos ad conuiuium uocat, illi patris nomen imponens, qui si sciret eundem in extrema miseria moriturum, nunquam sano iudicio, talinato lætaretur. At spe ducitur, quod in uirum euadet, & uictor ex olympia patheram domum in præmium reportabit. Et cum uicinum funus nati uideat efferre non considerat quod eodem & ipse pendeat filo. Alij de agrorum finibus litigant. Alij peculio uigilant. Alij item alijs inferuiunt negocijs, quorum, ut uides, prius plerisque intercepti mors, quam suorum compotes fiant uotorum. CHA.

Hæc omnia cerno, & simul animo uerto quid dulce sit illis in uita, è qua cum decedunt, eatenus indignantur. Quod si quis eos, qui beati esse apparent, acriter inspexerit, reperiet amaritudinis plurimum, dulcedinis uero aut nihil, aut parum illis inesse. Nam metus, odia, ira, adulationes, insidiae, ac reliquæ animorum perturbationes, in illis habent imperium. Præterea luctus, morbi, dolores abunde dominantur. Sed ut summam dicam, cui rei mortaliu uitam assimilem, Vidisti in aquis ampullas ex repentinis imbribus generari, inflationes dico, ex quibus spumula quædam generatur. Harum igitur nonnullæ in ipso ortu destruuntur, aliæ paulo durant diutius, aliæ cum maiore in modum tumuerint, ad postremum & ipsæ disrumpuntur. Nec, ut apparet, alia est mortalium uita. Omnes enim uitali spiritu inspirati, alij citius, alij tardius è uita decedunt, nonnulli simulac esse cœperunt, esse quoque desinunt. Itaque naturæ constitutum est lege, ut unus omnes, quicumque ille sit exitus habeat. MERCY. Non minus apposita, o Charon, ad hominum uitam usus es similitudine, quam Homerus, qui arborum folijs mortale comparat genus. CHA. Eorum uita cum tam breuis, infirma, ac fragilis sit, cur tam ampullosi de principatu, gloria honore, diuitijs se inuicem iactant, pro hisque litigant, cōtendunt, & acriter decertant: quæ omnia in morte deserunt hūmi,

mi, & unum duntaxat axem pro portorio ferentes, ad nos ueniunt. Verum cum in excelso sumus loco, unde exaudiri possumus, cur non maiori quodam clamore illos admoneamus, ut se ab insanijs, & inanibus abstineant laboribus, ac modeste & quieto uiuant animo, mortem præ oculis semper habentes: si tibi uidetur, ego ipse alta uoce clamabo, illisque dicam, Heu stulti, heu insipientes, quid circa inania, tanta animi inquietudine deliratis, & ad res floccifaciendas tam estis solliciti: Quiescite iam, nec uelitis insanire ulterius. Nam uita hominum breuis est, & ceu umbra celeriter transit, & quæ in uita sunt, eorum permanet nihil. Atqui nemo moriens, rerum humanarum secum quippiam defert, sed humi dimittit, domos, agros, aurum, & cætera fortunæ bona, quæ de æuo in æuum, uno temporis puncto dominos mutant, ac possessores, & quisque nudus ad nos proficiscitur. Si tales audient admonitiones, nonne putas illis profuturum, & ad reliquum uitæ tempus eos fore prudentiores? MER. O fortunate Charon, ad hanc rem acuto opus esset cerebro. Nam erroribus & ignorantia arctius aures habent oclusas, quam Vlysses pice suis obturauit comitibus, ne audirent syrenum cantiones. Quippe quod apud uos inferos potest Letheus, id apud hos ignorantia facit. Sunt uero plerique, sed non quidam perpauci, qui picem auribus modo recipiunt, sed ueritati ac quiescunt. Hi acutis oculis hæc caduca intuentes, ea, ut ratio dicat, floccifaciunt, ac pro nauci habent. CHA. Hos igitur admoneamus. MER. Superuacaneum esset, quæ quisque tenet, ea illum ipsum admonere. Nam, ut uides, isti hæc caduca rident, ab illisque se abdicant, de uitæ curriculo solui contenti. Hanc ob rem uulgo pro insanijs habentur. CHA. Egregius sanè est, quisque tandem ille sit uir. MER. Immo egregius. Sed præter Solonem istis temporibus nemo, uel admodum pauci. Verum iam abeamus. CHA. Sed quæso, quis nam ille est, qui bis tincta murice purpurea ueste redimitus, & auro, ingentemque literatorum gregem secum ta-

K ij citus

citus cum murmure uehit. MER. Illum, crede, mortales
 aiunt magni Europæ regis insignem sigilliferum esse, qui gra-
 ue iugum, & suis uiribus impar, rerum regi consulendarum
 omnium frustra proprio conatur submittere collo. CHA.
 Heu miserum illum, qui poenas Acherontis nigri uincere
 cum proprio uiuus infando scelere certat. Sed mihi iam fas
 est illorum conditionem scrutari, quos ueluti umbras silen-
 tes uiuo in lumine cerno, hoc illud properatè age. MER.
 Vbi nam cernis? CHAR. Illic ex obliquo fige intuitum.
 MER. Habeo, curiales sunt, qua pro re longiore opus esset
 sermone quàm dudum. CHA. Quàmobrem? MER. Ea
 propter, quod simulata uirtus maiori indiget diffinitione, &
 occultatum scelus. CHA. Nescio hercle quid sibi uult hic
 obscurus sermo. MER. Rem omnem, si libet, seriose audis-
 es, & uitam, & mores eorum cognosces, & qualis illorum
 futurus è uita erit fortunatus exitus. CHA. Aures arrigo.
 MER. Hi ambitiosi, deorum uera religione sprete, primùm
 suis perditæ, deum alijs opibus improbe consumptis, par-
 tam alieno labore gratiam undiq; sibi uendicant. Altos cæ-
 ca stoliditate contemnunt, medios sacrilegos temeritate asper-
 nantur, & humiles suo admodum studioso fastu deprimunt.
 Et si minimis uix sufficiant, quàm tamen magna impuden-
 ter audet in dolis atq; quodam conficto, ueluti uulpecularum
 more humilis conditionis, & munimentis ruinæ immemor-
 res ad publicum ærarium ministrandum, cuius rei contagi-
 osæ in experti impares conscenderunt. CHA. Quid tum?
 MER. Sile si potes. CHA. Possum equidem. MER. Hi cum
 omnibus uulpinam simulantes amicitiam, mutuo lethali-
 ter æmulantur odio, suis technis & fraudibus incautas sibi
 insidias parant, & proprijs tandem exigentibus culpis curi
 alium quotidiano more proditoris fores postridie ultro tun-
 dent, & cruentis cerebri faucibus sese semineces deglutien-
 dos dabunt. CHA. Ha ha ha, quàm magnum risum suo casu
 præcipiti nostris Stygijs curiales dabunt. MER. CV. Sic est
 omnium

omnium ipsorum curialium impiorum usus. CHA. Vnunt
 abs te etiam scire uelim, quod cum ostenderis, satisfactum
 mihi esse accumulate dicam. MER. Quid illud? CHA. Quid
 nam est illud quod appellant cadauerum apothecas? MER.
 Apothecas appellant monumenta, tumbas pariter & sepul-
 chra. Quippe aggeres illi, ubi cernis statuas ac pyramides in
 suburbijs structas, sunt mortuorum hospitia, & cadauerum
 horrea, siue simulacra. CHA. Ad quid illa coronant saxa, ea-
 que tinguento liniunt, & ante tumulum pyras struentes, coenas
 adolent sumptuosas, uinum effundendo ac mellicratum?
 MER. Mortuorum gratia ijs reb⁹ inseruiūt. Sed quid hac illis
 p^{er}sint nō uideo, nisi fortasse putent mortuorum umbras odo-
 re uictimæ, ac fumū libare, & de fouea bibere mellicratum.
 CHA. Illos bibere aut manducare, aut uiuentium officia age-
 re, quorum capita sunt sicca, ac perarida, est extrema dementia
 putare, cum sepultus à sepulchro differat nihil, & omnes
 pari gradu apud inferos habeantur. Sanè Pyrrhus & Vly-
 ses, Agamemnon & Therſites, Ajax præterea & Achilles,
 teste cadauere magis sunt aridi, quàm in pratis foenum æsta-
 tis tempore medio. MER. Homerus profecto magis tibi no-
 tus est quàm putarā. At prospicis quod apud Sigeum appa-
 ret, illud est Achillis sepulchrum. ē conspectu uero alterū
 est Aiæ apud Rhetum. CHA. Parua quidem illa sunt, cē-
 terum ex quo cœpisti, ostende mihi urbes eas, quas audio
 longe insignes, Niniuen, Sardinapolim, Babyloniam, Mice-
 nas, Cleonas, & ipsum Ilion, Homeri poemate commenda-
 tum. Equidem memini totō illius belli decennio animas he-
 roum transuexisse, eo frequens quod sentinam siccare, nec-
 dum quiescere non fuit ocium. MER. Niniue omnino pe-
 riit, nec eius ulla extant uestigia. Babylon ea est, quā cernis,
 turribus ornata, ac ingenti murorum ambitu munita.
 Ea quo nā extiterit loco, paulo post etā ambiget. Ilion iacet
 igne crematum, de quo probe dici potest. Illæ quondam
 fuere felices, nunc penitus solo æquata. Quippe o Charon.

urbes, ceu homines unus & idem exitus habet. CHA. O laudes, & uoce Homeri sacrum Ilion. O bene structe, fabreque factae Cleonae. Ceterum quos cerno bellantes, qui nam sumus aut quid mutuis se uulneribus interimunt? MER. Argiui sunt & Lacedaemonij, qui de agrorum sinibus, nunc uiribus decertant. Et quem cernis exanimatum, dux est exercitus Othryades, cuius nomini adscribitur trophaeum. CHA. Stulti sunt ultro, citroque pariter stulti. Nam stulti ignorant, quod si uniuerso potiantur Peloponneso, uix unius pedis locum cum ad nos uenient, accipient ab Aeaco. Et alij aliquando aderunt cultores, qui illud trophaeum aratro funditus euerrent. MER. Ista sic futura sunt. Sed descendamus iam, ac montibus loco suo repositis, tu quidem ad nauiculam, ego uero ad iussa Iouis exequenda abeamus. Quibus exactis, primum ad te ueniam, & uita functos afferam. CHA. Fecisti probe o Mercuri, sane pro hoc tuo in me obsequio, tibi sum perpetuo obnoxius. Nam digito ostendisti, ut aiunt, lateres aureos, pugnas, tumbas, pariter & hecatombas, ac reliquos mortalium actus, qui postremo cum ad me deuenerint omnes, ante obitum tuum uerbum de Charonte faciunt nullum.

CHARONTIS LVCIANICI, ALAMANO RHINVCINO FLORENTINO INTERPRETE,
F. I. N. I. S.

ANDREAS CRATANDER
AD LECTOREM.

HABES candidè lector, duos nunc dialogos, uariam
mortaliũ cõditionem perpulchre differentes. Horum prior
Mapheo, alter, per Alamanum Rhinuccinum Florentinũ
denuo latinitate donatus, Luciano adscribitur. Quos si ali
quando, animi refocillandi gratia, attente legeris, magnam
ex ijs nedum iucunditatem, uerum & utilitatem percipies.
Cæterum errata, quæ inter imprimendũ me absente accide
runt, tute emendabis, sunt enim minutula, & cognobilia.
Vale.

BASILEAE, APVD ANDREAM CRA
TANDRVM ET SERVATIVM
CRVFTANVM. MENSE
VIII BRI; ANNO
M. D. XVIII.